

LBRIS

We know
books

GHEORGHE URZICĂ

MOLIMA

Roman

E I K O N

București, 2024

CUPRINS

Argument	5
<i>Partea a I-a</i>	7
Molima	7
Fata din colț.....	29
Haihui prin țară	48
Pelerinul	63
Părintele Calinic.....	84
Trandafirii din Australia	103
Magazinul de dulciuri	109
Matteus.....	125
Zburătorul	134
<i>Partea a II a</i>	146
Te-am prins, fă, Mărie	146
Paiul.....	150
Țiganca	165
Lapidarea lui Băieșu.....	172
Fantoma făcătoare de minuni.....	179
Papucii Veturiei.....	190
Nevasta lui Băieșu.....	205
<i>Partea a III-a</i>	216
Blestem peste sat.....	216
Acatistul Sfântului Vasile cel Mare	233
Portul naval	255
Bărbatul meu de lut.....	262
Roiul de albine	291
La chioșc.....	305
Mulțumesc.....	314

Partea a I-a

Molima

Dascălul îi ceru sfat preotului, după terminarea slujbei religioase, despre chivernisirea banilor obținuți din munca de marinar pe Dunăre, să-și ia o motocicletă nouă cu ataș, rusească, ori să depună banii la CEC pentru cheltuiala fetei la liceu și facultate?

Preotul îl sfătui să mai aștepte, să se mai gândească și-i va da un răspund duminica viitoare. El, un nativ cu o inteligență diabolică, își scoase de la naftalină costumul de drac, confecționat de nevastă-sa, coana preoteasă, cum îi ziceau sătenii, și încălțări cu arcuri ce-l ajutau să sară peste obstacole, chiar și peste un gard sau poartă de curte, costum pe care îl avea de ceva timp și după felul misiunii îi aduse îmbunătățiri.

Preoteasa, profesoară de lucru manual la școala din sat își puse măiestria în practică. El îi făcu o vizită dascălului acasă, sâmbătă dimineața și-l sfătui să-i dea lui banii pentru păstrare. Dascălul era destul de umblat prin lume și nu era încrezător într-un preot tânăr și necuviincios de îndrăzneț, și-l refuză.

Deși amenințat și blestemat de acesta, dascălul rămase calm în refuzul său. Nu luă în serios nici

amenințarea că la noapte când va fi lună plină dracul o să dea peste el, dacă nu-i aduce până la asfințit banii la biserică. Se gândi ghiduș să aștepte apariția dracului acasă la el, dacă tot are nevoie de bani. Se duse în șură și se întinse pe o laviță de pe care îndepartă câteva lucruri să-și facă loc.

Celălalt, îmbrăcat sumar, ca pentru scaldă la baltă își puse pe dânsul costumul și încălțările de drac și se îndreptă spre casa dascălului. Picioarele îi lipăiau prin iarba colbuită și aproape uscată de vremea caldă de iarnă, îl deranja fișâiala pașilor care lăsa un semn de prezență și trecere pe ulița satului în miez de noapte cu lună plină la vedere.

Casele erau rare pe partea asta de sat și îi prii să se oprească la câțiva zeci de metri de locuința dascălului care avea curtea împrejmuită spre drum, să mai verifice în imaginație planul de escaladare a proprietății sale. Împinse poarta pe care o găsi întredeschisă, ca o invitație, și pe moment nu fructifică oportunitatea pentru a sări peste gard, însă pentru asta făcu câțiva pași înapoi, pentru a-și face vânt și sări peste gard pentru impresie.

Echipamentul avea la încălțări și uierători încorporate, piese luate de la jucării ce scoteau sunete și scânteii. Masca era vopsită în jurul ochilor cu fosfor pentru a produce efectul de ochi diabolici. Țiuitul încălțărilor vătuit de iarba grasă a ogrăzii și sunetul de la accesoriile costumului îl trezi din ațipeală pe Horghidan și-l văzu pe drac săltând către ușa deschisă a casei și încremeni de frică o clipă, dar se dezmetici și se furișă prin fundul curții și intră în casă prin spate să-și protejeze nevasta și fata, închizând ușa cu zăvorul.

Dracul văzuse înainte cu câteva clipe ușa crăpată la tindă, însă când se confruntă cu ea închisă și zăvorâtă atât de neprevăzut de repede, îl descumpăni și bătea timorat cu pumnii transformați în cpite fragile. Scoase un urlet de vită înjunghiată, coborî în ogradă țopăind și șuierând din încălțările incomode, își făcu vânt și sări peste poartă în drum.

Norul ce acoperise luna roșiatică doar pe timpul escaladei, fu împins de vânt, transformând semiîntunericul de peste sat în fantasmă de fior.

Horghidan pândi după perdea fuga rușinoasă a dracului și-și risipi pentru totdeauna teama de blesteme preoțești și apariții de draci în nopți cu clar de lună plină. Bănuia cine ar fi actorul intrus în ograda sa. Dădu fuga în drum să vadă încotro o luă și ca o minune a naturii făcută să țină doar câteva minute, norii acoperiră din nou luna și readuse întunericul peste cătun.

A doua zi, la biserică, preotul dădea semne de agitație și sărea peste pasaje importante din liturghie. La sfârșitul slujbei, ținu cazania, cuvântul de învățătură în fața credincioșilor despre vameșul din Noul Testament care împărți toată averea săracilor și se alătură apostolilor lui Iisus.

Sugeră că în lume și chiar în satul Vântișor sânt oameni hapsâni și avari ce adună averi pentru ei și familia lor, aceștia fiind blestemați să se îmbolnăvească de boli crunte, fără șanse de vindecare și dracul le va lua sufletele și toată averea. Se uita lung și galeș, cu subînțeleș la dascăl, care pricepu scenariul și cunoscă actorul.

În biserică erau câteva zeci de persoane, moțaiu în picioare și luau cuvântarea preotului în mod

direct, fără interpretare. După slujbă dascălul îl întâmpină pe preot în altar și îi spuse câteva cuvinte creștine, un doamne ajută părinte, și privindu-l direct în față observă în lumina pâlpâindă a lumânărilor, a candelii și a razei oblice de lumină strecurată prin sticla aproape opacă a ferestrei, că sprâncenele mai păstrau rizuri strălucitoare de pulbere de fosfor, simți un spasm în palma care-i strânse mâna preotului și pe drum spre casă își întări convingerea la semnele primite în timpul și după slujba religioasă că preotul este drac de popă, dracul de sâmbătă noaptea cu lună plină.

Acasă se sfătui în taină cu soția, își trimise fata la sărit coarda în ogradă și hotărî să meargă în oraș, la Straia, să denunțe intenția de escrocherie a preotului. Ofițerul de serviciu îl primi și-l izolă într-o cameră unde să scrie declarația. După vreo oră fu chemat în biroul altui ofițer să spună verbal pățania lui. Întrebă pentru confirmarea numelui preotului, și spuse cu jumătate de glas că îl au în evidență și urmăriri pentru trafic de icoane vechi din lemn.

Horghidan îi sugeră ofițerului să vină la noapte, pentru că este încă lună plină. Ofițerul îi zise să pună banii într-o cutie de carton și să-l aștepte pe drac. Când auzi că trebuie să pregătească banii pentru capcană, puse la îndoială seriozitatea miliției județene. Se întoarse acasă târziu, nu mai aprinse lampa, ci lăsase doar candela să lumineze cât să nu se împiedice prin casă.

Se duse în odaia cu dulapul de haine și scoase cutia cu banii, îi luă pe toți, trase o bancnotă de o sută de lei din cutie și restul îi băgă într-un buzunar la paltonul dintre haine, se duse în bucătărie, luă

psaltirea, cartea de rugăciuni a soției, îi smulse co-perțile cartonate, o puse în cutia de carton unde se potrivea perfect și deasupra ei așeză bancnota de o sută de lei. Înveli pachetul în hârtie de ziar și-l așeză pe băncuță înăuntru, după ușă.

De la miliția județeană fusese trimis un echipaj cu doi ofițeri, iar de la postul de miliție din Brănișteni, comună care avea și satul Vântișor, merse tânărul sergent Buzdugan Anisie, în acțiunea nocturnă de la casa lui Constantin Horghidan. Mer-seră cu mașina, un IMS condus cu luminile de camuflaj până la marginea satului.

Tânărul milițian știa locuința dascălului bisericesc, se tupilă în partea opusă casei parohiale de unde se presupunea că-și face apariția dracul de popă, iar experimentatul criminalist se ascunde după o tufă de coacăz din ogradă. Sergentul desluși vagi pași dinspre casa preotului, pași studiați, făcuți cu grijă și după câteva clipe de liniște, îi apăru deodată dracul în drum, sărind și șuierând din accesoriile negrului costum.

Asistă uluit la toată scena și vru să-și facă cruce, dar mâna îi amortise cât stătu lungit la pândă. Scuipă sub cămașa deschisă, dar scoase mai mult un găjâit din gât că nu avea aer din cauza poziției incomode, vruse să-și facă cruce cu limba, dar și ea părea înlemnită, că stătuse sprijinit în bărbie. Ptiu, drace, gândi, răbufnind nervos sergentul Buzdugan Anisie.

Nu se sperie tare, dar nici nu putea face ceva să se liniștească. De-ar fi drac de drac, m-ar fi descoperit ascuns în tufe, înainte să sară peste gard în curte, gândi. Criminalistul nu apucă să facă nicio

cruce, că rămase mască, timp în care dracul ajunsese la ușa dascălului, bătut violent cu un obiect dur să i se deschidă și să ia cutia cu banii potriviți.

Dracul întinse mâna prin deschizătura ușii și cu despicătura copitei prinse pachetul cu bani, rupse învelitoarea de ziar și văzu deasupra bancnota de o sută de lei, băgă degetul și răsfoi micul teanc de hârtie, însă întunericul nu-i confirmă și nici infirmă dacă toți banii sânt acolo. Gândi ca un om că o să verifice acasă cu preoteasa.

Se îndepărtă sărind, dar nu așa demonstrativ ca la sosire, răgaz și ezitare pe care criminalistul o fructifică instantaneu. I se păru că vizionează un film cu bandiți și ca un resort țâșni din ascunziș și-i tăie calea dracului ce savura omeneste captura de bani. Bucuria satisfacției îi umbri concentrarea și nu mai avu timp să-și facă elan să sară peste gard și se repezi la poartă, dar era zăvorâtă zdravăn, unde scăpă o răbufnire nervoasă: uite-al dracu', e încuiată!

Ofițerul îl îngrămădi chiar în poartă în clipa ultimă când dracul uită să fie drac până la sfârșitul acțiunii sale, să-și folosească accesoriile, soneriile și țipătorile încălțăminte și lumina fluorescentă a măștii pentru intimidare, se trezi pus la pământ și legat cu mâinile la spate.

Horghidan urmări cu emoție tremurândă de după perdea, dar se trezi și el din uluială și-i veni în ajutor ofițerului, moment când tânărul milițian ieși din catalepsia fricii, ajunsese și el la poartă.

La casele mai apropiate se aprindeau luminile și bărbații ieșeau cu felinarele în drum. Ajunse și mașina miliției cu farurile aprinse. Se făceau foto-

grafii, șoferul de pe IMS îi trase masca de drac de pe față și ofițerul continua să facă poze. În lumina blitzului puținii săteni exclamau, punându-și mâna la gură la vederea sfințitului obraz bisericesc. Se făcu o reconstituire sumară după ce îi puseră la loc masca de drac. Numai se auzea: Să vedem și noi, să vedem și noi.

Ofițerul îi mai făcu două poze, una cu mască, având cutia cu psaltirea și bancnota de o sută de lei la vedere, a doua cu fața descoperită, pentru panoul de educație cetățenească, poză cu dracul de popă.

Îl urcau în mașină și-l duceau pentru anchetă la sediul miliției județene.

Preteasa merse între timp la protoierie să ceară ajutor pentru scoaterea soțului ei, preotul cu har duhovnicesc, Neamțu Aurel, dintr-o înscenare diavolească făcută de miliția județeană. Nu primi nicio asigurare că vor interveni să-l scoată de la beciul miliției, aceia sânt oamenii legii și trebuie să-și finalizeze ancheta, după aceea discutăm, îi spuse protopopul.

El fusese de multe ori ajutat financiar de preotul Neamțu Aurel în schimbul unei parohii mai binecuvântate în număr de credincioși, dar știa că subalternul său avea alt hobby, ori abilitate, și înalțul prelat afirmă că are har în a face bani din orice. Îi promise că îi va da o parohie, găsi una, numai bună pentru el, dar să scape întâi din capcana asta diavolească, dar ea sări indignată:

— Prea Sfinția Dumneavoastră, preotul Neamțu Aurel nu are nevoie acum de parohie nouă, ci să-l scoatem de la ancheta miliției că i-au înscenat o acțiune diavolească. Doar știți că sunt meșter

popular școlit și confecționam singură, uneori și cu ajutorul elevilor mei costume populare. Soțul meu se sfii într-o seară și îmbracă niște haine populare și ieși pe ulițele satului la plimbare.

— Ce dracu ieșise noaptea pe lună plină îmbrăcat în haine diavolești? Alea-s straie populare?

— Îs populare, îl confruntă ea, le îmbracă românii ca mascați de Sf Vasile pentru urările de Anul Nou.

Protopopul găfâia și-și dăduse seama că întrecuse măsura și îi promise preotesei că merge la comandantul miliției județene cât de repede va putea.

— Bine-ați zis Prea Sfinția Dv. Hoțul de dascăl, că bine a spus și preotul în biserică la cazanie despre oamenii noi ai timpurilor noastre, hoți, hapsâni și avari, se deghizează în draci și dau vina pe alții.

A doua zi, luni, Horghidan fu cuprins de febră, frison, convulsii, nevasta îl înfășură în pături, îi puse sticle cu apă caldă pe lângă corp. Gemea și bâiguia printre convulsii. Soția îl scoase pe prispă la soare, însă convulsiile i se accentuau. Ea se văita că l-a blestemat popa în biserică și îl ajunsese, dar își reveni și deveni realistă.

Poate ai malarie, îi zise bărbatului care nu mai era conștient. Îl întrebă, de fapt vorbea singură prin casă, ce mâncase în ultima vreme, mai ales cât fu în serviciu pe șlep, apoi în postul Paștelui, mâncare în afara casei lor, la vreo cantină unde ați tras la debarcader, mâncare din pește? Vorbea la pereți, își dădea seama, și încerca să găsească un răspuns de una singură. Ori a dormit lângă un bolnav neștiut?

Îl duse cu căruța vecinului la dispensarul comunal și acolo medicul chemă salvarea să-l ducă la spitalul de boli infecțioase. Apoi toată săptămâna mare a postului Paștelui, la dispensar veneau câte doi, trei bolnavi adulți cu aceleași simptome. Apoi venea câte un copil la două, trei zile și îl duceau la spitalul județean. După trei zile veniră cei de la Sanepid să facă anchetă epidemiologică în focar de boală infecțioasă, dezinfecție și să închidă unitățile școlare din sat.

La sfârșitul săptămânii, deși nu mai erau cazuri noi de boală infecțioasă, sanepidul județean trimise două mașini cu medic epidemiolog, igienisti și dezinfectori echipați ca în situație de carantină. Merșeră din nou în focarele știute, staționare, și recomandau oamenilor să păstreze o igienă a locuinței, să evite îmbăierea în canalele Dunării, să limiteze deplasarea în alte zone până se închide focarul de boală infecțioasă.

— Ce boală a adus blestemele popii! Vai de noi! Se auzi abia șoptit vocea unei femei singure.

Se închideau toate unitățile de interes public, școală, biserică, magazinul alimentar. Punctul sanitar având atribuții de compartiment ale comandamentului de carantină. Se declara sat calamitat de boală infecțioasă.

Slujba religioasă din noaptea de Înviere, de Paște, nu se mai ținu din cauza interdicției de adunare publică, dar și din lipsa preotului, spuneau unii. În duminica Paștelui se anunță primul deces, un copil de școală primară, cu diagnostic de meningită bacteriană.